

Negociacions de pau 2025. Anàlisi de tendències i escenaris

Negociacions de pau 2025.
Anàlisi de tendències i escenaris

Negociacions de pau 2025. Anàlisi de tendències i escenaris

Elaborat per

Iván Navarro Milián

Josep Maria Royo Aspa

Jordi Urgell García

Pamela Urrutia Arestizábal

Ana Villellas Ariño

María Villellas Ariño

Negociacions de pau 2025. Anàlisi de tendències i escenaris

ISBN: 979-13-87991-56-2

Dipòsit legal: B 18441-2018

Informe finalitzat el febrer de 2026

Aquest informe ha estat elaborat per:

Iván Navarro Milián, Josep Maria Royo Aspa, Jordi Urgell
García, Pamela Urrutia Arestizábal, Ana Villellas Ariño i
María Villellas Ariño.

Disseny: Lucas Wainer Mattosso

Edició: Icaria Editorial / Escola de Cultura de Pau, UAB

El contingut d'aquesta publicació és responsabilitat
exclusiva de l'Escola de Cultura de Pau i no reflexa
necessàriament l'opinió de l'ACCD.

Per citar aquest informe:

Escola de Cultura de Pau. *Negociaciones de paz 2025.
Análisis de tendencias y escenarios*. Barcelona: Icaria,
2026.

Aquesta obra forma part de la sèrie *Negociacions de pau.
Anàlisi de tendències i escenaris* que anualment
publica l'Escola de Cultura de Pau i està subjecta a una
llicència internacional de Creative Commons

Es permet la reproducció total o parcial, la distribució i la
comunicació pública de l'obra, sempre que no sigui amb
finalitats comercials, i sempre que es reconegui l'autoria de
l'obra original. No es permet la creació d'obres derivades.

Escola de Cultura de Pau

Edifici B13

Carrer de Vila Puig

Universitat Autònoma de Barcelona

08193 Bellaterra (Espanya)

Tel: +34 93 581 14 14

Email: pr.conflict.escolapau@uab.cat

Web: <http://escolapau.uab.cat>

Sumari executiu

Negociacions de pau 2025. Anàlisi de tendències i escenaris és un anuari que analitza processos i negociacions de pau que van tenir lloc al món durant l'any 2025. L'examen de l'evolució i les dinàmiques de negociacions a nivell mundial permet oferir una mirada global sobre els processos de pau, identificar tendències i facilitar una anàlisi comparativa entre diferents escenaris. Un dels principals objectius del present informe és posar la informació i l'anàlisi al servei d'aquells actors que, des de diferents nivells, participen en la resolució pacífica de conflictes, incloent-hi les parts en disputa, mediadors, societat civil, entre d'altres. L'anuari també pretén visibilitzar les diferents fórmules de diàleg i negociació destinades a revertir les dinàmiques de violència i a canalitzar els conflictes per vies polítiques en nombrosos contextos. D'aquesta manera, es busca destacar, potenciar i promoure els esforços polítics, diplomàtics i socials destinats a transformar els conflictes i les seves causes de fons mitjançant mètodes pacífics.

Pel que fa a la metodologia, l'informe es nodreix principalment de l'anàlisi qualitativa d'estudis i informacions de nombroses fonts –Nacions Unides, organismes internacionals, centres de recerca, mitjans de comunicació, ONG, entre d'altres–, així com de l'experiència adquirida en investigacions sobre terreny. L'informe incorpora a més, de manera transversal, la perspectiva de gènere en l'estudi i anàlisi dels processos de pau.

Pel que fa a la seva estructura, la publicació està organitzada en sis capítols. En el primer es presenta un resum i un mapa dels 53 processos i negociacions que van tenir lloc el 2025, i s'ofereix una panoràmica amb les principals tendències a nivell global. Els cinc capítols següents aprofundeixen en l'anàlisi dels processos i negociacions de pau des d'una perspectiva geogràfica. Cadascun d'ells aborda les principals tendències de les negociacions de pau a l'Àfrica, Amèrica, Àsia i el Pacífic, Europa i Orient Mitjà, respectivament, i descriu l'evolució i dinàmiques dels casos presents a les regions, incloent-hi en relació amb l'agenda de gènere, pau i seguretat. Al principi de cadascun d'aquests cinc capítols s'inclou un mapa en el qual s'assenyalen els països que han estat objecte de processos i negociacions de pau el 2025.

Processos i negociacions de pau el 2025

ÀFRICA (19)	ÀSIA I EL PACÍFIC (12)	EUROPA (7)
Eritrea – Etiòpia Etiòpia Etiòpia (Amhara) Etiòpia (Tigré) Etiòpia – Egipte – Sudan Etiòpia – Somàlia (Somalilàndia) Líbia Marroc – Sàhara Occidental Moçambic RCA RDC Senegal (Casamance) Somàlia Somàlia – Somalilàndia Sud-àfrica Sudan Sudan del Sud ¹ Sudan – Sudan del Sud Txad ²	Afganistan – Pakistan Corea del Nord – Corea del Sud Corea del Nord – EUA Filipines (MILF) Filipines (MNLF) Filipines (NDF) Índia (Nagalàndia) Índia – Xina Myanmar Papúa Nova Guinea (Bougainville) Tailàndia (sud) Tailàndia – Cambodja AMÈRICA (7) Colòmbia (Comuneros del Sur) Colòmbia (ELN) Colòmbia (EMBF) ⁴ Colòmbia (FARC) Colòmbia (CENB) ⁵ Haití Veneçuela – Guyana	Armènia – Azerbaidjan ³ Geòrgia (Abjasia, Osetia del Sud) Moldàvia (Transnistria) Rússia – Ucraïna Sèrbia – Kosovo Turquia (PKK) Xipre ORIENT MITJÀ (8) Iemen Iemen (houthis) – EUA Iran (programa nuclear) Israel – Líban (Hezbollah) Israel – Palestina Israel – Síria Palestina Síria

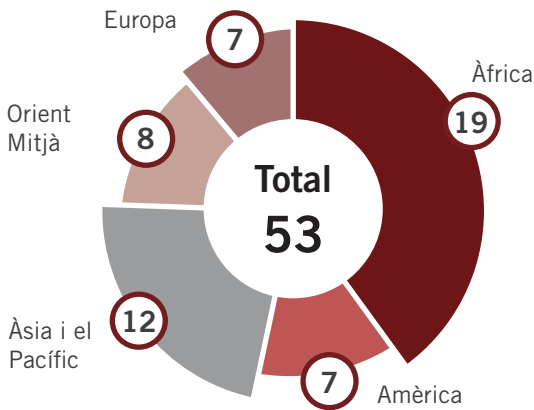
- Dins d'aquest procés de negociació de pau s'inclouen dos espais diferents: 1) Negociacions sobre la implementació de l'Acord Revitalitzat per a la Resolució del Conflicte a la República del Sudan del Sud (R-ARCSS) (2018); i 2) Negociacions de pau entre el Govern i els grups armats no signataris de l'R-ARCSS a Roma – Nairobi. A la columna d'actors s'especifica els qui participen en cadascun d'ells.
- En el cas de Txad hi ha dos processos: en primer lloc, procés de concertació de la part de la insurgència que no va signar l'acord de Doha de 2022 facilitada per la Comunitat de Sant'Egidio, i en segon lloc, la negociació i acord de pau de Miski (regió de Tibesti) entre el Govern i el Comitè d'Autodefensa de Miski.
- A partir de l'edició 2024, aquest anuari va deixar d'utilitzar la denominació "Armènia – Azerbaidjan (Nagorno-Karabaj)" per referir-se al procés de diàleg entre Armènia i Azerbaidjan. L'ofensiva militar d'Azerbaidjan del 2023 va resultar en la presa militar de Nagorno-Karabaj. Azerbaidjan va passar a tenir total control sobre la regió i l'autoproclamada administració de Nagorno-Karabaj va deixar d'existir el gener del 2024. El 2023 Armènia va acordar reconèixer la integritat territorial d'Azerbaidjan. Amb això es va consolidar l'exclusió de la qüestió de Nagorno-Karabaj de les negociacions entre els dos països.
- Les negociacions entre el Govern de Colòmbia i el grup armat Estado Mayor Central (EMC) van passar a ser el 2025 entre el Govern i l'escissió Estado Mayor de los Bloques y Frente (EMBF, escissió de l'EMC).
- Les negociacions entre el Govern colombià i la insurgència Segunda Marquetalia es van transformar el 2025 en negociacions entre l'Executiu i la Coordinadora Nacional del Ejército Bolivariano (CNEB, grup sorgit de Segunda Marquetalia).

Negociacions el 2025: panoràmica global i principals tendències

Durant l'any es va identificar un augment en el nombre de processos i negociacions de pau analitzats a nivell mundial. 2025 va ser escenari de la xifra més alta de processos i negociacions de pau des del 2017, any en què l'ECP va començar a utilitzar l'actual classificació de processos i negociacions de pau. Després de la caiguda en el nombre de processos en 2020 i 2021, anys de la pandèmia de la COVID-19, amb 40 i 37 processos respectivament, es va passar a una tendència ascendent, fins als 53 de 2025. En el 55% dels conflictes armats actius el 2025 hi havia processos de diàleg i negociació (22 dels 40 conflictes).

Cal destacar que aquesta tendència d'increment en els processos de pau des dels anys de la pandèmia no ha repercutit en menors nivells de violència i conflictivitat armada global i, per contra, s'ha produït en un context d'increment dels conflictes armats i les tensions a nivell mundial. De fet, el 2025 es van registrar 40 conflictes

Distribució geogràfica de les negociacions de pau el 2025

armats –tres més que el 2024 i la xifra més alta des del 2011– i, paral·lelament, en els últims anys s'ha observat una tendència ascendent en el nombre de crisis sociopolítiques. L'increment en el nombre de processos

Conflictes armats i processos de pau el 2025

Conflictes armats amb processos de negociació (22)	Conflictes armats sense processos de negociació (18)
ÀFRICA (7)	ÀFRICA (10)
Etiòpia (Amhara) -2023-	Camerun (Ambazònia/ Nord-oest i Sud-oest) -2018-
Líbia -2011-	Burundi -2015-
RCA -2006-	Etiòpia (Oròmia) -2022-
RDC (est) -1998-	Mali -2012-
Somàlia -1988-	Moçambic (nord) -2017-
Sudan -2023-	Regió Txad (Boko Haram) -2011-
Sudan del Sud -2009-	Regió Sahel Occidental -2018-
AMÈRICA (2)	RDC (est – ADF) -2014-
Colòmbia -1964-	RDC (oest) -2023-
Haití -2024-	Somàlia (Somalilàndia-SSC Khatumo) -2023-
ÀSIA I EL PACÍFIC (5)	ÀSIA I EL PACÍFIC (7)
Filipines (NPA) -1969-	Afganistan -2001-
Filipines (Mindanao) -1991-	Índia (CPI-M) -1967-
Myanmar -1948-	Índia (Jammu i Caixmir) -1989-
Tailàndia (sud) -2004-	Índia – Pakistan -2025-
Tailàndia – Cambodja -2025-	Indonèsia (Papúa Occidental) -2024-
EUROPA (2)	Pakistan -2001-
Rússia – Ucraïna -2022-	Pakistan (Balutxistan) -2005-
Turquia (PKK) -1984-	ORIENT MITJÀ (1)
ORIENT MITJÀ (6)	Iraq -2003-
Iemen -2004-	
Iemen (houthis) – Israel, EUA, Regne Unit	
Israel, EUA – Iran ⁶	
Israel – Hezbollah -2023-	
Israel – Palestina -2000-	
Síria -2011-	

6. En aquest informe les negociacions relacionades amb aquest cas s'analitzen sota la denominació "Iran (programa nuclear)".

analitzats té lloc en un context canviant en el camp de l'establiment de la pau, amb processos més fragmentats, no linears i augment d'iniciatives ad hoc en lloc de processos estructurats, a més d'un declivi en el nombre d'acords de pau subscrits formalment cada any. A més, la major part de processos de pau van afrontar situacions de bloqueig, obstacles i dificultats.

El nombre total de processos i negociacions de pau el 2025 (53) va suposar un augment d'un sol cas respecte al 2024 (52), però hi va haver canvis en els processos negociadors que componen aquesta xifra. Entre els casos nous o derivats de processos anteriors cal esmentar Moçambic, on es va iniciar el procés del Diàleg Nacional Inclusiu, i Colòmbia, on la fragmentació i divisió de grups armats va donar lloc a transformacions en diversos processos. A més, es van iniciar negociacions entre el Govern colombià i Comuneros del Sur, grup sorgit de l'ELN. Tailàndia i Cambodja també van dur a terme negociacions sobre el conflicte armat que va esclatar el 2025 al voltant de la seva històrica disputa fronterera. Israel i Síria van iniciar contactes el 2025 per abordar la crisi entre tots dos països relacionada amb els atacs i ocupació de territoris per Israel al sud de Síria, mentre que EUA i el grup armat iemenita houthis també van entaular contactes a través d'Oman que van desembocar en un alto el foc. Paral·lelament, el 2025 altres casos van deixar d'analitzar-se com a negociacions de pau: Mali, Camerun, la regió etiòp d'Oròmia, Moçambic (Renamo), Veneçuela, Xina (Tibet) i Índia (Assam). A Mali no es va reactivar l'Acord per a la Pau i la Reconciliació del 2015 (conegut com a Acord d'Algèria), suspès el 2024 després del reinici dels enfrontaments armats.

Quant a la distribució geogràfica, la major part dels casos analitzats es va concentrar a l'Àfrica, que va albergar 19 processos de negociació, equivalents a un 36% del total (20 processos i 39% del total el 2024). Àsia i el Pacífic va ser la segona regió amb un major nombre de casos, amb un total de 12, que representen un 23% de les negociacions el 2025 (mateixa xifra i percentatge que el 2024). La resta de les negociacions es van distribuir entre Orient Mitjà (vuit processos i el 15% del global, enfront de sis casos i un 12% el 2024), Amèrica i Europa, amb set casos cadascuna, cosa que equivalia al 13%, igual que l'any anterior (vegeu taula "Processos i negociacions de pau el 2025" i gràfic "Distribució geogràfica de les negociacions de pau").

Pel que fa als **actors involucrats en els processos i negociacions de pau**, en la totalitat dels casos una de les parts eren governs estatals. Els governs estatals implicats en el diàleg van negociar o van mantenir contactes –de forma directa o indirecta– amb actors de diversa índole, en funció de les característiques del context, però que en termes generals van incloure grups

armats (directes o a través de representants polítics, i en alguns casos mitjançant coalicions de grups armats); a una combinació de grups armats i actors polítics i socials, a representants d'entitats polític/militars amb control territorial; a altres governs estatals i subestatals i a actors polítics i socials de l'oposició. En menor mesura, també es va identificar intents de diàleg i acostament amb grups armats de caràcter criminal. En conjunt, es va mantenir la tendència a l'alça quant a diversitat en el mapa d'actors implicats en les negociacions.

El 2025 es va incrementar lleugerament el nombre de processos de pau de dimensió internacional, que involucraven dos o més governs de diferents països o governs i actors de diferents països. En total, 22 processos de diàleg i negociacions de pau van involucrar actors de diferents països com a principals parts negociadores, equivalent a un 41,5% (20 casos el 2024, o 38%). En alguns contextos es van dur a terme vies de negociació paral·leles o complementàries entre si, vinculades a un escenari global de conflictes armats i tensions sociopolítiques amb elevada complexitat quant a actors i disputes. D'altra banda, en nombrosos casos els processos de pau abastaven només alguns dels actors enfrontats en conflictes armats o tensions, però no a tots. Així, per exemple, l'alto el foc assolit el 2025 entre EUA i els houthis va involucrar només aquests contendents i no a Israel i, per tant, les hostilitats entre el Govern de Netanyahu i el grup iemenita van continuar durant l'any.

Respecte a les **terceres parts implicades en els processos de pau i negociació**, si bé en molts casos és possible identificar amb claredat els actors involucrats en activitats de mediació, facilitació i acompanyament, en altres ocasions aquestes tasques es realitzen de forma discreta o no pública. En la gran majoria de casos, 48 dels 53 processos de pau (90,5%), hi havia participació d'almenys una tercera part. Va ser un percentatge superior al dels últims dos anys (86% el 2024 i 89% el 2023) i va igualar al de l'any 2022. Tots els nous processos iniciats –o transformats– el 2025 incloïen terceres parts. Es va constatar un any més el suport de terceres parts en processos amb formats diferents, tant en el marc de negociacions internes, com negociacions internacionals. Només cinc dels 53 processos de pau no van comptar amb terceres parts, quatre d'ells a Àsia i el Pacífic i un a l'Àfrica.

En la gran majoria de casos que van comptar amb una tercera part hi havia més d'un actor exercint tasques de mediació o facilitació (40 dels 48 casos amb terceres parts, equivalent a un 83,3%). En la immensa majoria de casos hi havia un conjunt d'actors amb funcions de mediació, facilitació i suport al diàleg, en alguns casos amb fórmules col·legiades, complementàries i coordinades, i en d'altres, i de manera creixent, amb

Es van registrar 53 processos de pau el 2025, en un escenari caracteritzat també per l'increment de la violència armada a nivell global

Taula Processos de pau i negociacions internes i internacionals, amb i sense terceres parts el 2025

Procés de pau	INTERNS					INTERNACIONALS	
	Negociacions directes sense terceres parts (2)	Negociacions amb terceres parts (28)	Diàlegs nacionals sense terceres parts (1)	Diàlegs nacionals amb terceres parts (2)	Altres formats (0)	Negociacions directes sense terceres parts (3)	Negociacions amb terceres parts (19)
ÀFRICA							
Etiòpia				x			
Etiòpia (Amhara)		x					
Etiòpia (Tigré)		x					
Eritrea – Etiòpia							x
Etiòpia – Egipte –Sudan							x
Etiòpia-Somàlia (Somalilàndia)							x
Líbia		x					
Marroc – Sàhara Occidental							x
Moçambic				x			
RCA		x					
RDC							x
Senegal (Casamance)		x					
Sud-àfrica			x				
Somàlia		x					
Somàlia – Somalàndia ⁱ							x
Sudan ⁱⁱ		x					
Sudan – Sudan del Sud		x ⁱⁱⁱ					x
Sudan del Sud		x					
Txad ^{iv}	x	x					
AMÈRICA							
Colòmbia (Comuneros del Sur)		x					
Colòmbia (ELN)		x					
Colòmbia (EMBF)		x					
Colòmbia (FARC)		x					
Colòmbia (CNEB)		x					
Haití		x					
Veneçuela – Guyana							x
ÀSIA i EL PACÍFIC							
Afganistan – Pakistan							x
Corea del Nord – Corea del Sud						x	
Corea del Nord – EUA						x	
Filipines (MILF)		x					
Filipines (MNLF)		x					
Filipines (NDF)		x					
Índia (Nagalàndia)	x						
Índia – Xina						x	
Myanmar		x					

- i. Tot i que la República de Somalilàndia no té un reconeixement oficial com a estat independent, aquest procés de pau és considerat internacional perquè aquesta regió té un reconeixement de facto com a entitat autònoma independent de Somàlia.
- ii. El 2019 els tres processos i negociacions de pau que transcorrien al Sudan el 2018, es van reduir a un, a causa de la finalització de l'espai de diàleg nacional entre el Govern i l'oposició després de la conformació d'un Govern de Transició, així com a la fusió en un sol espai de negociació de pau dels casos de Darfur i les denominades “Dues Àrees” (Kordofan Sud i Nil Blau). Des del 2023 les negociacions han estat centrades en la resolució del conflicte armat nacional entre les Forces Armades i les forces paramilitars Rapid Support Forces.
- iii. Aquesta via de diàleg fa al·lusió a les negociacions per resoldre disputes intercomunitàries a la regió d'Abeyi i zones frontereres.
- iv. En el cas de Txad hi ha dos processos: en primer lloc, procés de concertació de la part de la insurgència que no va signar l'acord de Doha de 2022 facilitada per la Comunitat de Sant' Egidio, i en segon lloc, la negociació i acord de pau de Miski (regió de Tibesti) entre el Govern i el Comitè d'Autodefensa de Miski.

Procés de pau	INTERNS					INTERNACIONALS	
	Negociacions directes sense terceres parts (2)	Negociacions amb terceres parts (28)	Diàlegs nacionals sense terceres parts (1)	Diàlegs nacionals amb terceres parts (2)	Altres formats (0)	Negociacions directes sense terceres parts (3)	Negociacions amb terceres parts (19)
ÀSIA I EL PACÍFIC							
Papúa Nova Guínea (Bougainville)		x					
Tailàndia (sud)		x					
Tailàndia – Cambodja							x
EUROPA							
Armènia – Azerbaidjan ^v							x
Geòrgia (Abkhàzia, Ossètia del Sud) ^{vi}							x
Moldàvia (Transnistria)		x					
Rússia – Ucraïna							x
Sèrbia – Kosovo ^{vii}							x
Turquia (PKK) ^{viii}		x					
Xipre		x					
ORIENT MITJÀ							
Iemen		x					
Iemen (houthis) – EUA							x
Iran (programa nuclear)							x
Israel – Líban (Hezbollah)							x
Israel – Palestina							x
Israel – Síria							x
Palestina		x					
Síria		x					

- v. Les negociacions internacionals entre Armènia i Azerbaidjan sobre normalització de relacions, integritat territorial, delimitació de fronteres i rutes de transport, entre d'altres, van transcórrer el 2025 sense mediació externa en alguns àmbits, com la demarcació fronterera, i amb mediació externa en d'altres.
- vi. El caràcter del procés de pau en relació a Abkhàzia i Ossètia del Sud, així com el paper de Rússia en aquests conflictes i en el procés de pau està subjecte a interpretacions. Geòrgia considera Rússia actor en conflicte i part negociadora, mentre Rússia es considera tercera part.
- vii. El procés de pau entre Sèrbia i Kosovo es considera internacional ja que tot i que l'estatus legal internacional encara és objecte de controvèrsia, Kosovo ha estat reconegut com a Estat per més d'un centenar de països. El 2010, la Cort Internacional de Justícia, en un dictamen no vinculant, va assenyalar que la declaració d'independència de Kosovo no violava el dret internacional ni la resolució 1244 del Consell de Seguretat de l'ONU.
- viii. El procés de diàleg a Turquia no té oficialment terceres parts, però representants polítics de la Regió del Kurdistan iraquí han exercit funcions de suport al procés.

fragmentació, dificultats de coordinació o competència. En uns altres vuit dels 48 casos es va observar (o va transcendir informació sobre) una única tercera part.

En un context internacional de multiplicitat d'actors mediadors, aquests eren de tipologia diversa, destacant **organitzacions intergovernamentals** –com l'ONU, UE, UA i la IGAD, principalment– i Estats, així com també organitzacions religioses i actors de la societat civil, incloent-hi centres especialitzats. Els organismes intergovernamentals van tenir un paper predominant, excepte a Àsia i el Pacífic. En línia amb la tendència consolidada en els últims anys, l'ONU va ser la principal organització intergovernamental que va participar acompanyant processos de pau. Va estar present en diferents formats (enviats i representants especials i missions, principalment) i funcions de suport (mediació, co-mediació, verificació, supervisió d'alto el foc, assistència, acompanyament o bons oficis, entre d'altres) en 25 dels 53 processos identificats durant l'any i en 25 dels 48 casos que van comptar amb almenys una tercera part (47% i 52%). Malgrat continuar sent la principal organització intergovernamental involucrada

en mediació i facilitació en processos de pau, el seu paper com a tercera part es va reduir respecte als dos anys anteriors. El 2024 i el 2023 l'ONU havia participat com a tercera part en el 58% i el 60% dels processos que tenien terceres parts, respectivament; i en el 50% i el 53% del total de processos de pau d'aquests dos anys, respectivament. Un any més, va destacar el paper de l'ONU en els processos del continent africà, però la seva participació va passar d'11 processos d'aquest continent el 2024 a vuit el 2025 (Líbia, Marroc–Sàhara Occidental, RCA, RDC, Somàlia, Sudan, Sudan–Sudan del Sud i Sudan del Sud). En regions com l'Orient Mitjà, el paper de l'ONU va presentar canvis o es va veure minvat per l'evolució d'esdeveniments i decisions que van afectar les seves iniciatives o el mandat de les seves missions, entre altres factors.

Altres organitzacions internacionals i regionals van tenir també un paper destacat, especialment les organitzacions regionals en les seves zones d'actuació geogràfica. La UE va ser l'única organització regional que va operar exercint tasques de suport a la mediació i el diàleg fora del seu àmbit regional d'actuació. Va

destacar el paper de l'OEA, que va estar involucrada en quatre processos el 2025: Colòmbia (Comuneros del Sur), Colòmbia (EMBF), Colòmbia (FARC) i Haití. Un important nombre d'**Estats** es van involucrar com a tercers parts en processos de negociació, sovint en un context de projecció d'interessos nacionals en una conjuntura internacional de disputa per l'hegemonia entre potències. El creixent paper dels Estats com a tercers parts es va observar a tots els continents. A l'Àfrica els Estats van liderar o donar suport a iniciatives de diàleg en la majoria de processos de pau del 2025, amb un paper especialment actiu per part de Turquia, Qatar, EAU i Aràbia Saudita en diferents negociacions que involucraven Eritrea, Etiòpia, RDC, Somàlia i Sudan. El 2025, el paper dels EUA va posar de manifest contradiccions i tensions. A l'Orient Mitjà es va presentar com a actor mediador mentre, alhora, oferia un suport polític i militar decisiu a una de les parts involucrades en la majoria d'aquestes conteses: Israel.

Pel que fa a les **agendes de negociació**, cal tenir en compte les singularitats de cada cas i que no en tots els contextos els detalls dels temes en discussió transcendeixen a l'opinió pública. Com en anys anteriors, la **recerca o implementació de treves, alts el foc i cessaments d'hostilitats** va ser un dels temes centrals de discussió en diversos processos de pau. Aquest tema va estar present en processos d'Àfrica, com a les regions etíops d'Amhara i Tigré, Senegal (Casamance), Sudan o a RDC, en relació amb el conjunt de grups armats de l'est del país i en especial l'M23. En el cas d'Àsia i el Pacífic, pràcticament totes les negociacions interestatals durant l'any van pivotar principalment sobre aquesta qüestió, destacant els casos de Tailàndia i Cambodja i el de l'Afganistan i el Pakistan. A Europa, EUA, Rússia i Ucraïna van anunciar al març acords d'alto el foc en infraestructures energètiques i de navegació segura al Mar Negre, però no van prosperar. Al llarg del 2025, en els casos analitzats a l'Orient Mitjà també es van anunciar diversos alts el foc, tot i que la immensa majoria es van caracteritzar per la seva fragilitat, vulneracions recurrents o abast parcial. Així, per exemple, els anuncis d'alto el foc en els casos d'Israel-Palestina i Israel-Líban (Hezbollah) van ser contínuament transgredits per les forces israelianes. L'àmplia presència de negociacions al voltant d'alts el foc és coincident amb les anàlisis que destaquen que en els últims 15 anys, en particular a la regió del Nord d'Àfrica i Orient Mitjà (MENA, per les seves sigles en anglès), els acords d'alto el foc han guanyat rellevància com a mecanisme d'abordatge dels conflictes armats en paral·lel a un declivi de processos de pau més amplis i integrals, que abordin les causes de la confrontació.

L'ONU va continuar sent la principal organització intergovernamental involucrada en mediació i facilitació en processos de pau, però el seu paper com a tercera part es va reduir respecte a anys anteriors

Nombrosos Estats es van involucrar com a tercers parts en negociacions, sovint en un context de projecció d'interessos nacionals

Altres qüestions de seguretat militar van tenir també presència destacada a les agendes, com el **desarmament, desmobilització i reintegració de combatents (DDR)** i reformes del sector de seguretat (RSS). El tema del DDR i la RSS va estar present en la majoria de casos analitzats a l'Àfrica, va destacar a Europa en el cas de Turquia (PKK) –el grup armat kurd va iniciar el 2025 un desarmament simbòlic–, i a Orient Mitjà va ser objecte de discussió i negociacions en casos com el d'Israel-Palestina, Israel-Líban (Hezbollah) i Síria. A les agendes negociadores van destacar també temes relatius a l'**autonomia, autodeterminació, independència, encaix territorial o reconeixement identitari** de diferents

minories. Va ser el cas de processos com Etiòpia, Etiòpia (Tigré), Senegal (Casamance), Sudan del Sud, Marroc-Sàhara, Índia (Nagalàndia), Filipines (MILF, MNLF), Myanmar, Papúa Nova Guinea (Bougainville) i Tailàndia (Sud). En paral·lel, algunes negociacions abordaven temes relacionats amb **demarcació fronterera, sobirania estatal i reconeixement mutu**. Aquesta dimensió va estar present en els processos entre Eritrea i Etiòpia, Sudan i Sudan del Sud, Etiòpia i Somàlia, Somàlia i Somalilàndia, Veneçuela i Guyana, Tailàndia i Cambodja, Armènia i Azerbaidjan i Sèrbia i Kosovo. A l'Orient Mitjà un altre dels temes presents va ser el **replegament de territoris**, present a les agendes d'Israel-Palestina, Israel-Líban (Hezbollah) i Israel-Síria, atesa l'ampliació de l'ocupació de territoris per part d'Israel. Addicionalment, en les agendes de negociació es van abordar qüestions relatives a la **governança** dels països i transicions polítiques, repartiment de poder o processos electorals. També es van tractar qüestions com l'**intercanvi de presoners** –en casos com el de Rússia-Ucraïna, Israel-Palestina i el Iemen–; altres reptes humanitaris, incloent-hi d'accés d'ajuda; i també qüestions procedimentals, especialment en processos d'Àsia.

Respecte a l'**evolució dels processos de pau**, el 2025 la majoria dels processos de diàleg i negociació van afrontar dificultats, estancament i fins i tot retrocessos. A l'Àfrica en clau negativa per l'estancament, bloqueig i en alguns casos situació a la vora de la ruptura, van destacar els casos d'Eritrea-Etiòpia, Etiòpia (Tigré), Etiòpia-Egipte-Sudan, Etiòpia-Somàlia, Líbia, Marroc-Sàhara Occidental, RCA, Somàlia, Somàlia-Somalilàndia, Sudan, Sudan del Sud i Sudan-Sudan del Sud. A l'Àsia, diversos processos de diàleg van patir també estancament i fins i tot retrocessos. Entre ells, Tailàndia (sud), Índia (Nagalàndia), Filipines (NDF), Papúa Nova Guinea, la península coreana i les negociacions entre Filipines i el MILF entorn de la implementació de l'acord de pau del 2014. Aquestes últimes van entrar el 2025 en una conjuntura considerada perillosa, amb la confiança

entre les parts en els nivells més baixos des del 2014 i l'ordre pel MILF de paralitzar la desmobilització de milers de combatents fins que el Govern no complís amb diverses disposicions de l'acord de pau. A Amèrica un cas clar de retrocés va ser el procés de Colòmbia (ELN), amb la suspensió oficial de les negociacions a l'inici del 2025 i sense que es tornessin a reprendre la resta de l'any, mentre que la resta de processos van afrontar estancament o dificultats significatives, com les divisions de grups armats, que van portar a transformacions en diversos processos a Colòmbia. A Orient Mitjà alguns processos romaniens bloquejats, com el lemen, afectat per les dinàmiques de convulsió regional i la interrelació de conflictes. A Europa, els processos entre Sèrbia–Kosovo, Geòrgia (Abkhàzia, Ossètia del Sud, Rússia) i Moldàvia (Transnistria) van romandre en gran mesura estancats, afectats per dificultats internes i divisions geopolítiques.

Durant l'any molts altres processos a tots els continents van evolucionar de forma ambivalent, amb una combinació de dificultats i obstacles i d'alguns avenços, sovint limitats i fràgils, i consecució de diversos acords. Aquesta evolució ambivalent es va donar a l'Àfrica en casos com Etiòpia (Amhara); els processos de diàleg nacional a Etiòpia, Sud-àfrica i Moçambic; i l'RDC, on es

van produir alguns avenços diplomàtics de la mà de la signatura d'acords de pau entre RDC i Ruanda, però que no van reduir la violència, en un dels anys més crítics a l'RDC de l'última dècada. En diversos escenaris d'Àsia i el Pacífic es van produir alguns avenços, però també relatius. Entre d'altres, en diversos casos (Afganistan–Pakistan, Tailàndia–Cambodja i Myanmar) es van signar acords de reducció de la violència que en algunes ocasions van incloure cessaments d'hostilitats, mesures de desmilitarització i iniciatives de foment de la confiança. Tot i que aquests acords van comportar una reducció de la tensió, en els tres casos es van registrar alts nivells de violència el 2025 i la situació de seguretat era volàtil i incerta en finalitzar l'any. A Amèrica van destacar diversos acords parcials assolits durant l'any entre el Govern de Colòmbia i el grup armat Comuneros del Sur. A Europa, gran part dels processos afrontava una evolució ambivalent. En el cas d'Armènia–Azerbaidjan va destacar l'acord assolit entre Armènia i Azerbaidjan, pendent de ratificació i considerat un avenç històric cap a la normalització de relacions després de dècades de conflicte. No obstant això, l'acord incloïa aspectes problemàtics des d'un enfocament de drets humans i de justícia transicional. En el cas de Rússia–Ucraïna, la represa de negociacions políticomilitars en diversos formats va suposar una novetat rellevant respecte a anys anteriors, però el procés va avançar amb grans dificul-

Principals acords de 2025

Procés de pau	Acords
Armènia – Azerbaidjan	El març de 2025 els dos Governos van anunciar, per separat, la consecució del text final per a un acord (“Acord per a l'Establiment de la Pau i Relacions Inter-estats entre la República d'Azerbaidjan i la República d'Armènia”). A finals d'any seguia pendent de signatura i subjecte a condicions reclamades per Azerbaidjan. L'acord, de 17 punts, assenyalava les fronteres entre les antigues repúbliques de l'URSS com les fronteres internacionals dels Estats independents i reconegudes per la comunitat internacional; i recull el reconeixement i respecte a la sobirania, la integritat territorial i la inviolabilitat de les fronteres internacionals i la independència política d'ambdós països (Article 1 de l'acord). Així mateix, el text compromet les parts a no presentar reclamacions territorials sobre l'altra part; a abstenir-se de l'ús o amenaça de l'ús de la força contra la integritat territorial o la independència política; i a no interferir en els assumptes interns de l'altra part (articles 2, 3 i 4). L'acord també inclou el compromís de no desplegar forces de tercers actors a la seva frontera comuna (article 7) i de retirar i descartar o resoldre disputes i procediments interposats en l'àmbit judicial (article 15). D'altra banda, en una reunió trilateral a Washington el 8 d'agost entre el president d'Azerbaidjan, Ilham Aliyev, el primer ministre armeni, Nikol Pashinian, i el president dels EUA, Donald Trump, els líders azerbaidjanès i armeni van signar una Declaració Conjunta de 7 punts. El primer punt recull el suport i “posada en marxa” del text de l'acord de març i assenyalava el reconeixement mutu de la necessitat de més passos cap a la seva signatura i ratificació final. Com a part d'aquestes gestions trilaterals, les parts van acordar resoldre la qüestió de la connexió entre Azerbaidjan i el seu enclavament de Naxçivan a través d'un projecte de ruta (“Ruta Trump per a la Pau Internacional i la Prosperitat”, TRIPP) operat i explotat per un consorci estatunidenc-armeni.
Colòmbia (Comuneros del Sur)	El Govern de Colòmbia i el grup armat Comuneros del Sur van assolir diversos acords parcials durant l'any, entre ells l'Acord N°6 per la memòria, la veritat i la dignificació de les víctimes (per a l'aplicació del Mecanisme No Judicial de Contribució a la Veritat); l'Acord N°7 de substitució de cultius d'ús il·lícit (la transformació de les economies il·legalitzades al departament de Nariño); l'Acord N° 8 Creació de la zona temporal per a la “coconstrucció de pau territorial” al municipi de Mallama i Acord N° 9 Reintegració integral de Comuneros del Sur per a la pau i la transformació territorial (per a la transició a la vida civil dels integrants del grup armat); Acord N° 10 per a l'enfortiment de la democràcia en el territori i Acord N° 11 per a la protecció dels drets d'infants i adolescents en el marc de la taula per a la co-construcció de pau territorial a Nariño.
Etiòpia (Amhara)	El 4 de desembre el Govern regional d'Amhara i una facció de les milícies Fano, l'Amhara Fano Popular Organization (AFPO) van assolir un acord de pau, amb mediació de la UA i la IGAD. L'acord inclou compromisos formals per al cessament d'hostilitats, la reintegració de combatents en les estructures de seguretat oficials sota certes condicions i l'obertura de canals de diàleg polític. No obstant això, l'acord no va implicar una solució definitiva per a tots els actors o totes les faccions de Fano, ja que no existeix una cadena de comandament unificada de totes les milícies Fano.

Procés de pau	Acords
Iemen (houthis) – EUA	El 6 de maig el president estatunidenc, Donald Trump, va anunciar la suspensió de la intensa ofensiva aèria que havia dut a terme EUA en els mesos previs contra el grup iemenita. Oman va informar llavors que havia mediat assolir un alto el foc entre les parts que les compromet a no atacar-se mútuament. Segons va transcendir, l'acord implica que Washington atura la seva operació militar i els houthis cessen els seus atacs contra naus militars il·lícites vinculades al comerç marítim dels EUA i es comprometen a permetre la llibertat de navegació al Mar Roig i l'estret de Bab-el-Mandab. Ambdues parts van presentar l'acord com un triomf. El pacte no va incloure Israel, per la qual cosa les hostilitats entre els houthis i el Govern israelià van continuar en els mesos següents fins que EUA va anunciar un “alto el foc” a Gaza a l'octubre.
Israel – Palestina	El 15 de gener, després de la mediació de Qatar, Egipte i EUA, es va anunciar un acord d'alto el foc per a Gaza. El pacte estava estructurat en tres fases. La primera etapa, de 42 dies, contemplava l'alliberament d'un primer grup d'israelians retinguts per Hamas a canvi de l'excarceració de palestines i palestins detinguts per Israel, un increment en l'accés d'ajuda humanitària a la Franja i el replegament israelià de les àrees més poblades de Gaza. La segona fase, de durada indeterminada, havia d'involucrar l'intercanvi de la resta de presoners en mans de Hamas per persones palestines detingudes per Israel i el replegament total de les forces israelianes de Gaza. No obstant, aquesta segona fase –i per tant tampoc la tercera– no va arribar a implementar-se i Israel va trencar l'alto el foc el 18 de març, intensificant la seva campanya militar. No va ser fins a l'octubre que EUA i Israel van anunciar conjuntament un pla de 20 punts per a Gaza que va ser presentat com un ultimàtum a Hamas. La proposta de Trump inclou, entre altres coses, un alto el foc, nous intercanvis de presoners, la reactivació de l'ajuda humanitària a la Franja, un replegament esglaonat d'Israel de Gaza, el desplegament d'una força internacional d'“estabilització”, i l'establiment d'un govern tecnocràtic amb figures palestines i internacionals supervisat per un Consell de Pau, que també supervisaria la reconstrucció de Gaza. Malgrat les ambigüitats i nombroses crítiques a la proposta, el pla de Trump per a Gaza va ser ratificat pel Consell de Seguretat de l'ONU a través de la resolució 2803, aprovada al novembre.
RDC	El 27 de juny, els ministres d'Exteriors de Ruanda i la RDC van signar a Washington un acord amb la facilitació dels EUA i la presència del president estatunidenc Donald Trump, conegut com l'Acord de Washington. El pacte incloïa tres pilars principals: 1) la retirada progressiva de les tropes ruandeses del territori congolès; 2) la cooperació en matèria de seguretat, mitjançant la creació d'un mecanisme conjunt de coordinació de seguretat en un termini de 30 dies; i 3) l'establiment de mecanismes d'integració econòmica regional en un termini de 90 dies, estretament vinculats a l'explotació i comercialització de minerals estratègics, amb participació directa d'empreses estatunidenques. En aquest marc, l'RDC havia de facilitar el desmantellament de les FDLR, mentre que Ruanda es comprometia a retirar les seves tropes i posar fi al seu suport a l'M23. No obstant això, l'acord no incloïa directament l'M23, ni les FDLR. El 4 de desembre, els presidents Tshisekedi i Kagame es van reunir a Washington amb el president estatunidenc Donald Trump per ratificar l'Acord de Washington.
Senegal (Casamance)	El febrer de 2025, el Govern del Senegal i la facció del Moviment de Forces Democràtiques de Casamance (MFDC) Comitè Provisional de les Ales Política i de Combat Unificades del MFDC liderada per César Atoute Badiate, van reafirmar el seu compromís amb la pau durant una reunió celebrada a Bissau, sota la mediació de Guinea-Bissau i el suport del Centre per al Diàleg Humanitari. Les negociacions, centrades en seguretat, justícia i demandes polítiques, van donar continuïtat a l'acord de desarmament signat el 2022. Tot i que encara queden per definir aspectes pràctics del desarmament, ambdues parts van ratificar la seva voluntat d'avançar en el procés. L'acord contempla mesures com amnisties, indults i programes de reintegració, constituint un pas important cap a la resolució definitiva del conflicte a Casamance.
Txad	L'abril del 2025, el Govern de Txad i el grup armat denominat Comitè d'Autodefensa de Miski van assolir un acord de pau, en el qual van participar personalitats locals com l'antic ministre Adoum Younousmi i el mediador oficial del Govern i antic opositor, Saleh Kebzabo. L'acord va incloure una amnistia per a combatents i forces de seguretat, la suspensió temporal de les activitats mineres i el compromís de revisar el repartiment dels beneficis de l'or.

tats. A l'Orient Mitjà en els casos en què es van assolir alts el foc –Israel–Palestina, el Iemen (houthis)–EUA, Síria– o es van implementar –Israel–Líban (Hezbollah)–, aquests van ser fràgils, parcials o van derivar en contínues vulneracions. Aquests pactes van derivar així en una reducció parcial i relativa de la violència per a unes poblacions civils sotmeses a gravíssims impactes.

Finalment, pel que fa a l'**agenda de gènere, pau i seguretat**, l'anàlisi dels diferents processos el 2025 confirma les dificultats i obstacles que enfronten les dones per participar en processos formals i per a la incorporació de la perspectiva de gènere en les negociacions. Els processos de pau van continuar caracteritzant-se

majorment per l'escassa participació de dones en els equips negociadors i mediadors. No es van dissenyar mecanismes específics de participació per a les dones en la majoria de **negociacions, i les qüestions de gènere i reconeixement dels drets de les dones i la població LGTBIQ+ va quedar fora de gran part de les agendes negociadores**. Amèrica va ser l'única regió en la qual es va constatar la participació i el lideratge de les dones en gran part de les negociacions de pau, però sense que aquesta participació impliqués que les agendes de gènere tinguessin un espai preeminent. A Colòmbia, dues delegacions governamentals van estar encapçalades per dones –Vera Grabe en el procés amb l'ELN i Gloria Quinzano en la negociació amb l'EMBF, designades el

2023 i el 2025, respectivament. Malgrat les limitacions i obstacles, a l'Àfrica van destacar algunes iniciatives a Líbia, Moçambic, Somàlia i Sud-àfrica pel que fa a la participació de dones en equips negociadors i espais de consultes i suport als processos de negociació. A Líbia, per exemple, les dones van assolir una representació del 35% en les iniciatives impulsades durant l'any per l'ONU –el Comitè Assessor i el Diàleg Estructurat, concebuts com a espais d'assessorament i consultes per contribuir al desbloqueig de les negociacions. A l'Àsia i el Pacífic, una de les poques excepcions a la pràcticament nul·la participació de dones en les negociacions formals va ser el cas de Filipines, on algunes dones van ocupar llocs clau en la negociació entre el Govern i el NDF. A Europa i l'Orient Mitjà les delegacions van continuar tenint majoritàriament lideratges masculins.

El 2025, 38 de les 53 negociacions de pau del 2025 involucraven almenys un país negociador que comptava amb un Pla d'Acció sobre Dones, Pau i Seguretat, que havia de promoure la participació de les dones en aquests processos. D'aquests 38 processos, el 36,8% (18 casos) tenien lloc a l'Àfrica, el 18,4% a Àsia i el Pacífic (set casos), a Europa i l'Orient Mitjà el 15,8% respectivament (sis casos cadascuna) i el 13,2% a Amèrica. Pau i Seguretat, que havia de promoure la participació de les dones en aquests processos. No obstant això, en diversos països havia finalitzat el període oficial d'implementació dels plans d'acció nacional i no s'havia aprovat oficialment una nova edició. Tot i comptar amb aquesta eina, la majoria de negociacions de pau van continuar exclouent les dones i tampoc es va incorporar la perspectiva de gènere en les dinàmiques dels processos de pau, posant en entredit l'eficàcia dels plans d'acció com a eines de construcció de pau inclusiva.

Tendències regionals

Àfrica

- Al llarg de l'any 2025 es van identificar 19 processos i negociacions de pau al continent africà, la qual cosa suposa pràcticament el 36% dels 53 processos de pau a nivell mundial. No obstant, la majoria d'ells van evolucionar negativament.
- Durant l'any van iniciar sengles Diàlegs Nacionals a Moçambic i Sud-àfrica que van buscar incorporar reformes i apaivagar les tensions socials i polítiques.
- La resolució dels diferents conflictes interns i crisis regionals que afronta Etiòpia es va veure estancada per múltiples factors endògens i exògens.
- El Govern del Senegal i una facció de l'MFDC van reafirmar el seu compromís amb la pau a Casamance.
- Va fracassar la iniciativa diplomàtica qatari-estatunidenca entre l'RDC i Ruanda mentre persistia l'ofensiva del M23/Ruanda i la progressiva implicació de Burundi, cosa que podria provocar una escalada regional del conflicte.

- L'acord de pau al Sudan del Sud es va situar prop del col·lapse després de la detenció d'exvicepresident Riek Machar.

Amèrica

- A Amèrica hi va haver set negociacions durant el 2025, el 13% del total mundial.
- A Colòmbia, el grup Comuneros del Sur va acordar l'entrega de material bèl·lic i l'inici de la seva desmobilització.
- Les negociacions entre l'ELN i el Govern colombià es van suspendre oficialment al gener com a conseqüència del recrudiment de la violència al Catatumbo i no es van reprendre durant l'any.
- El Govern colombià i el grup armat Coordinadora Nacional Ejército Bolivariano van assolir més de deu acords parcials a la taula de negociació.
- La principal coalició de bandes armades a Haití, Viv Ansanm, va mostrar el seu desig d'entaular algun tipus de diàleg amb el Govern sobre la transició política al país.
- Quant a la resolució del contenciós entre Veneçuela i Guyana per la regió de l'Esequibo, Veneçuela va continuar insistint en les negociacions bilaterals i Guyana en l'arbitratge de la Cort Internacional de Justícia.

Àsia i el Pacífic

- A l'Àsia i el Pacífic hi va haver 12 processos de negociació, el 23% del total de casos al món.
- Diferents grups armats de Myanmar van dur a terme negociacions amb la Junta Militar per la pressió de la Xina per reduir l'escalada del conflicte armat.
- El nou president sud-coreà va dur a terme algunes mesures conciliadores i va oferir la represa d'un diàleg sense condicions basat en la "coexistència pacífica".
- Els Govern dels EUA i Corea del Nord van posar en valor la bona relació personal entre els dirigents de tots dos països i van expressar la seva disposició a reprendre el diàleg sota determinades condicions.
- A les Filipines, l'organisme que supervisa la implementació de l'acord de pau va advertir que la confiança entre el Govern i el MILF estava en el seu nivell més baix des de la signatura de l'acord i que el procés de negociació es troba en una conjuntura perillosa.
- Davant l'esclat del conflicte armat fronterer més greu de les últimes dècades, Cambodja i Tailàndia van signar diverses treves amb l'assistència de terceres parts com ASEAN, EUA o la Xina.
- Els Govern de Papúa Nova Guinea i de Bougainville van signar l'Acord Melanesi, un full de ruta per culminar el procés de pau iniciat als anys noranta i determinar l'estatus polític de l'illa de Bougainville.

Europa

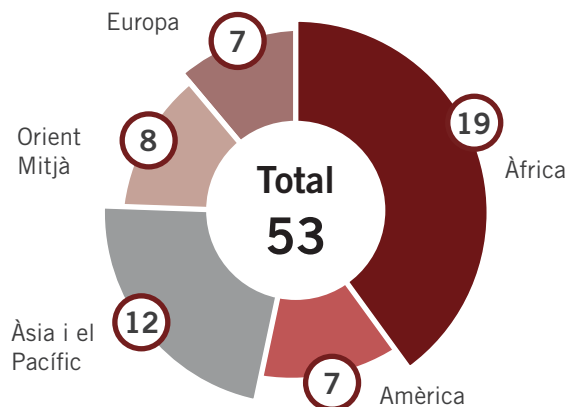
- Un 13% dels processos de pau al món el 2025 (set dels 53 casos) van tenir lloc a Europa.
- El 2025 es van reprendre les negociacions entre Rússia i Ucraïna, en diferents formats i amb mediació de l'Administració Trump, però el diàleg va afrontar múltiples obstacles.
- Armènia i Azerbaidjan van assolir un acord de pau i de normalització de relacions, tot i que a finals d'any seguia pendent de signatura i subjecte a condicions reclamades per Bakú.
- Es va produir un cert impuls en el procés de pau a Xipre el 2025, a través de trobades informals i algunes mesures de confiança, però sense represa encara de les negociacions formals.
- El procés a Turquia va generar alguns resultats significatius en l'àmbit militar, com la decisió del PKK de dissolució i finalització de la lluita armada.

Orient Mitjà

- L'Orient Mitjà va ser escenari de vuit negociacions el 2025, xifra que representa el 15% del total de casos a nivell mundial.
- Les negociacions sobre el programa nuclear iranià van registrar alts i baixos i es van veure afectades per la "guerra de 12 dies" entre l'Iran, Israel i els EUA.
- Les negociacions per abordar el conflicte al Iemen van continuar bloquejades el 2025, en part a causa de l'impacte al país de la convulsió regional.
- Després de la mediació d'Oman, EUA i el grup armat iemenita houthis van acordar un alto el foc que no va incloure Israel.
- Malgrat l'acord d'alto el foc de finals del 2024, Israel va continuar realitzant atacs gairebé diaris al Líban.
- Els acords anunciats el 2025 van reduir només relativament els extraordinaris nivells de violència a Gaza.
- Després de l'ampliació de territoris ocupats per Israel a Síria, el govern de Netanyahu i el nou Govern siríà van iniciar contactes, però les converses romanien estancades.
- El canvi de règim a Síria va activar processos interns de diàleg i gestió de conflictes, en paral·lel a dinàmiques de tensió i violència.

Negociacions i processos de pau el 2025

Distribució geogràfica de les negociacions de pau

El 2025 es van comptabilitzar 53 processos de negociació, en un context internacional caracteritzat per l'augment de la violència armada a nivell global

En més de la meitat (55%) dels conflictes armats actius el 2025 hi havia processos de diàleg i negociació en marxa

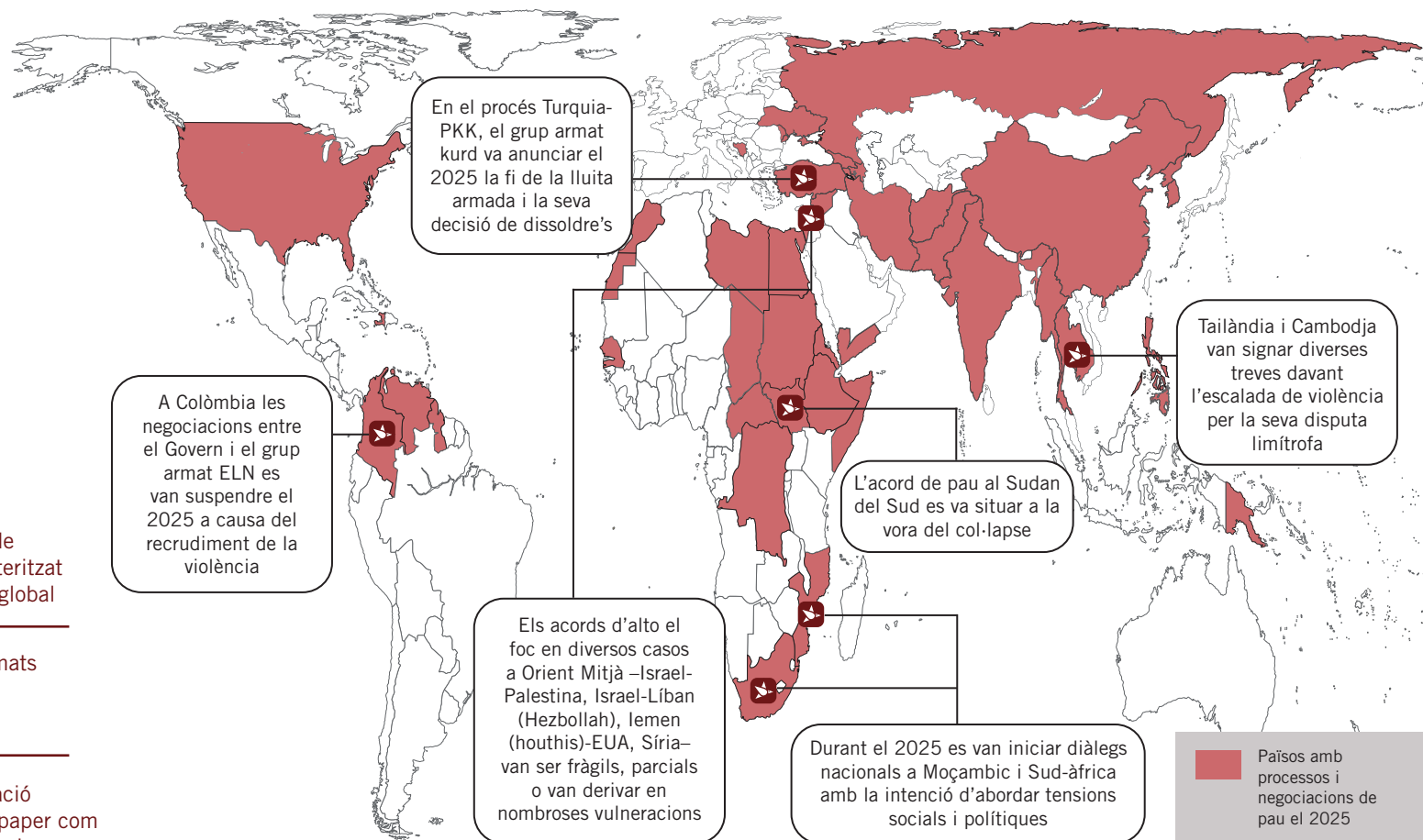
L'ONU va continuar sent la principal organització involucrada en processos de pau, però el seu paper com a tercera part es va reduir respecte a anys anteriors

La majoria de processos de negociació va afrontar dificultats, estancament i retrocessos, incloent-hi la majoria de casos a l'Àfrica, Orient Mitjà i Amèrica

En la majoria de les negociacions no es van dissenyar mecanismes específics de participació per a dones, i qüestions de gènere, drets de les dones i de la població LGTBIQ+ van quedar fora de les agendes

Temes recurrents en les agendes de negociació:

- Treves, alts el foc i cessament d'hostilitats
- Desarmament, desmobilització i reintegració de combatents
- Governança
- Estatus de territoris en disputa i qüestions identitàries
- Demarcació de fronteres i replegament de territoris ocupats
- Sobirania estatal i reconeixement mutu
- Alliberament de persones presoneres
- Desnuclearització

Principals terceres parts involucrades en les negociacions

Negociacions de pau 2025. Anàlisi de tendències i escenaris és un anuari que analitza els processos i les negociacions de pau que van tenir lloc al món durant l'any 2024. L'examen de l'evolució i les dinàmiques de les negociacions a nivell mundial permet oferir una mirada global sobre els processos de pau, identificar tendències i facilitar una anàlisi comparativa entre els diferents escenaris. *Negociacions de pau 2025* analitza també l'evolució dels processos de pau des de la perspectiva de gènere. Un dels principals objectius del present informe és posar la informació i l'anàlisi al servei dels actors que, des de diferents nivells, participen en la resolució pacífica de conflictes, incloent-hi les parts en disputa, mediadors, societat civil, entre d'altres. L'anuari també vol visibilitzar les diferents fórmules de diàleg i negociació destinades a revertir les dinàmiques de violència i canalitzar els conflictes per vies polítiques en nombrosos contextos. D'aquesta manera, es vol destacar, potenciar i promoure els esforços polítics, diplomàtics i socials destinats a transformar els conflictes i les seves causes de fons mitjançant mètodes pacífics.

Les veus i els coneixements de les dones i les nenes solen ometre's i descuidar-se en contextos de conflicte. Se les considera víctimes, incapaços, fràgils i irrellevants per a la construcció de la pau. És necessari donar veu a les perspectives, visions i sentiments de les dones en contextos de conflicte per a la construcció i el manteniment de la pau; això és precisament el que fa l'informe *Negociacions de Pau. Anàlisi de Tendències i Escenaris*. Les dones sempre han estat a l'avantguarda a la recerca de la pau i la cohesió social. Teixeixen el teixit social de les comunitats i saben com aconseguir la pau. La seva absència a les taules de negociació política i als Diàlegs Nacionals sol resultar en acords de pau incomplets i fràgils. És hora de reconèixer el paper important d'aquest col·lectiu per garantir una pau sostenible i duradora.

Nzira de Deus

Directora executiva de Fòrum Mulher, Moçambic

L'anuari 2025 de *Negociacions de pau. Anàlisi de tendències i escenaris* compilat per l'Escola de Cultura de Pau (ECP) de la UAB, és un recurs estratègic excepcional que reorienta les negociacions de pau cap a una via política, en lloc de militar, per abordar els conflictes, fonamentant-ne l'anàlisi en evidència global rigorosa i tendències comparatives. La seva integració de la perspectiva de gènere en estudis de cas i anàlisis regionals va més enllà de la inclusió simbòlica, proporcionant una base valuosa per impulsar l'agenda de Dones, Pau i Seguretat a la pràctica. En examinar 53 processos de pau a totes les regions, ofereix a responsables polítics, mediadors i moviments feministes una combinació excepcional de profunditat analítica i rellevància operativa. Per a WILPF, reforça la idea que el diàleg inclusiu, basat en els drets i liderat localment, continua sent una de les alternatives més eficaces a l'escalada militar. En un moment en què el multilateralisme està sota pressió, aquest anuari s'erigeix en

una guia indispensable per als qui estan compromesos amb una pau transformadora basada en la justícia, la participació i la resolució de les causes profundes. Aquesta publicació és una de les referències mundials més importants sobre processos de pau a causa de la seva amplitud, rigor empíric i anàlisi comparativa.

Amrita Kapur

Secretària general de la Women's International League for Peace and Freedom (WILPF)

Un dels grans desafiaments del segle XXI hauria de ser passar "de l'edat de la força i de la guerra a l'edat del diàleg i la negociació", reprenent una expressió d'Andrea Riccardi. La humanitat pot sanar els conflictes amb el diàleg, la diplomàcia i la trobada, però avui són humiliats. Tot i els discursos pessimistes i resignats que ens envolten, l'Escola de Cultura de Pau (ECP) des de fa més de 25 anys treballa amb perseverança per construir una cultura de pau i ens alerta i analitza els conflictes oberts arreu del món. Ens recorda que continua el sofriment de les víctimes i la vulneració dels drets humans, però també il·lustra les vies de resolució engegades per la construcció de la pau. *Negociacions de pau. Anàlisi de tendències i escenaris* posa en coneixement la realitat crua del nostre món perquè cadascú, partint de la seva realitat, pugui reaccionar. És una eina molt útil i rigorosa, no només pels especialistes, sinó per tots aquells que sentim la responsabilitat de construir un nou humanisme de pau. Com deia Giorgio La Pira, creiem que "s'haurà de substituir el mètode de la guerra pel mètode de la pau: el mètode de la negociació, de la trobada, de la convergència; és a dir, el mètode autènticament humà!".

Jaume Castro Forns

Responsable de la Comunitat de Sant'Egidio Catalunya

Amb la col·laboració de:

